

ærede Minister ikke September med med det samme for Brødets Vedkommende, men nok for Sukkerets? Er der ikke Rug nok af Høstaaret 1919 til Brød, ogsaa for September? Jeg ved vel, at Forholdet er det, at man i Ringkøbing Amt har afgivet mindre Rug i Aar i Sammenligning med det foregaaende Høstaar, men saa vidt jeg ved, har Forholdet været omvendt for Landets øvrige Amter, der har Afleveringen vist været forholdsvis god.

Man kunde naturligvis ogsaa spørge, om Tiderne er blevet bedre siden i Fjor, og det synes jeg maa besvares med et Nej, det er de sikkert ikke. Og Grunden dertil er det jo ikke saa vanskeligt at finde. Naar Tiderne er daarligere i Aar end i Fjor, er det de fortvivlede Valutaforhold. Landbrugets saakaldte gode eller gyldne Tider — om der har været nogen — fik efter min Mening Ende den Dag, den saakaldte frie Handels Velsignelse gav os en uhyre Import af Varer, ogsaa til Landbrugsproduktionen, som aldrig gav os Balance, end sige Fortjeneste. Er der nogen, der tør paastaa, at Majs til 40 Kr., omsat til Flæsk, giver Balance, end sige Overskud, eller er der nogen, som for fuldt Alvor vil paastaa, at Foderkager til en Pris af 60—70 Kr. pr. 100 kg, anvendt til Fedekvæget, har givet det danske Landbrug Plus? Nej, Tab, Armod og Gæld har det skaffet de paagældende i større og mindre Grad. Og som det er gaaet Landbruget, det saakaldte bærende Erhverv, saaledes vil det jo komme til at gaa med alle de mere sekundære Erhverv i den Periode, vi har kaldt Frihandelsguldalderen, og saaledes som det altsaa er gaaet de forskellige Erhverv lige med Undtagelse af Skibsarten, er Følgen deraf blevet, at vi alle maa skatte til denne Frihandel. Og det er selvfølgelig ikke, fordi Frihandelsprincippet i og for sig ikke er godt nok. Under normale Forhold er jeg en ivrig Tilhænger af dette Princip, men naar hele den øvrige Verden, selv Frihandelslandet England, paa Grund af den ved Krigen skabte abnorme Situation indretter sig efter andre Principper, burde det være strafbart for et lille Land som Danmark at ville prøve at isolere sig. Straffen er da heller ikke udeblevet. Ser vi paa Priserne i Dag og i Gaar, viser det sig, at Prisen for Sterling i Gaar var 23,68, for Dollars 5,99 og for Schweizer-Fræns 1,09. Dette taler et saa tydeligt Sprog, at en nærmere Motivering er ganske overflødig. Tiderne er absolut ikke blevet bedre end ventet i Fjor, tværtimod.

Naar September Maaned ikke tages med, er Grunden da den, at Ministeriet regner

med at have sin Kornlov for 1920—21 færdig i saa god Tid, at man allerede til 1. September mener at kunne regne med ordnede Forhold for Fordelingen af Rug af Høsten for 1920? I saa Fald vil jeg gerne paa nærværende Tidspunkt gøre opmærksom paa et Par Spørgsmaal, som man i Fjor ikke mente at have tilstrækkelig Tid til at tage Hensyn til. De to Spørgsmaal angaar den hollandske Vægt og Sæderugshandelen. Forholdet er det, at der fremkommer i alt Fald i vestjydske Egne overordentlig meget urent Korn, og det betyder uhyre Tab for Staten, at skulle overtage det i den Tilstand, hvori det kommer frem. Det er klart, at dette Forhold gør sig gældende overfor de Folk, som skal bruge Korn til Fremstilling af Brød. Her mener jeg, at Indførelsen af den hollandske Vægt som Afleveringsnorm vil gøre, at man ikke skal modtage den Mængde Hejre og Ukrudt, man har maattet modtage sidste Aar. Og ved at simplificere Handelen med Sæderug, som sidste Aar var lidt omstændelig, gør man det muligt for Producenterne at skaffe sig en Fornyelse af det Sædekorn, som i høj Grad trænger til Fornyelse mange Steder. Hvis Folk altid havde Øjet aabnet for, at man skal have godt Sædekorn, var det en anden Sag, men i mange Tilfælde har man ikke Øje derfor. Besværligt er det blevet derved, at man har skullet aflevere til visse Indkøbsforeninger og Landboforeninger store Mængder Korn og en vis Mængde i Bytte for den Sæderug, man fremskaffede paa den Maade. Der maa findes en Form, som er lettere og bedre, en saadan vil det danske Samfund være betydelig bedre tjent med. Det skal nok vise sig, at Øboerne, naar de om kort Tid skal bruge af vor Rug — Afleveringen er jo allerede paabegyndt — vil finde sig foranlediget til adskillige Klager. Jeg er klar over, at det, naar henses til Kornets Tilstand af Urenhed, ikke vil kunne undgaas, at de vil have Grund til Klage i de Egne, hvor man er vant til bedre Korn, men Bagerne i vore Egne er henviste til dette Korn hele Aaret rundt. Jeg vil gerne spørge de sagkyndige i dette Ting, som kender til dette Forhold, hvad de mener om kun at have til Raadighed til Brød Rug med 10 pCt. Hejre og andet Affald, og hvis Vægt ligger mellem 100 og 110 Pund hollandsk Vægt, naar Rugen er rensset, om det ikke vilde bevirke et uhyre Tab at skulle bruge saadan Rug. Havde vi i Vestjylland ren og god Rug af samme Kvalitet som paa Øerne, vilde vi med den lettere Adgang til billigt Brændsel kunne have en noget lavere Pris, jeg tænker 5—10 Øre lavere end den, vi i Øjeblikket maa betale.